

[Christmas Møller.]

ogsaa har set fremsat i et mig efter Sigende nærstaaende Blad, er selvfølgelig forkert; thi det er klart, at enhver maa forhandle med Regeringen, og vi afviser heller ikke en Forhandling. Men vi afviser Komplekset som Helhed; vi afviser den direkte Skat i den Form og i det Omfang, Regeringen har stillet Forslag derom. Regeringen har efter min Optattelse ikke gjort Opgaven lettere ved at begynde saa langt langt fra, hvor det var muligt for den at faa andre i Tale. Jeg kan ikke se rettere end, at Forslagene af Regeringen er sat agitatorisk frem, og Regeringen maa derfor være forberedt paa betydelige Vanskeligheder.

Og ogsaa jeg vil sige, at op over det partipolitiske maa naturligvis hæve sig Hensynet til det fælles og det almene. Vi har Lov til at sige — henvisende til Kriseforliget i Oktober —, at det konservative Folkeparti har ikke været ængsteligt ved at tage en Stilling, om hvilken vi paa Forhaand vidste, at den vilde kunne berede os partipolitiske Vanskeligheder. Vi har ikke været ængstelige ved at sætte Løsningen af en vigtig Opgave over, hvad der kunde tjene Partiets Interesser. Vi er naturligvis, som Forholdene ligger i en trang Tid, og saaledes som Rigsdagen er sammensat, villige til en Forhandling og villige til paa visse Omraader at yde Ofre. Men Regeringen maa ogsaa paa en ganske anden Maade, end det hidtil er sket gennem de Forslag, der ligger til Forhandling her, vise sin Villighed til det samme.

Jørgen Jørgensen (Løjre): De vanskelige Forhold, der begrundede, at der i Oktober Maaned blev vedtaget en Lov om Krisehjælp til Landbruget, maa jo desværre siges stadig at være til Stede. Vanskelighederne for Landbruget er jo ingenlunde mindre i Dag, end de var for 4—5 Maaneder siden, og navnlig er Vanskelighederne for det mindre Landbrug i Dag større, end de var, da Kriselovene blev vedtaget i Oktober. At Krisen i det kommende Halvaar vil mærkes stærkest i det Landbrug, der skal købe den væsentlige Del af sine Varer for at holde Produktionen oppe, derom kan der ingen Tvivl være. Det er sikkert rigtigt, at mange af de større Landbrug, der faar en afgjort Fordel ved de høje Kornpriser, ikke faar denne Fordel i indeværende Aar, fordi Kornet i mange Tilfælde er solgt, før Prisen er gaaet op, men det er lige saa rigtigt, at indenfor den Tid, for hvilken denne Kriselovs Gyldighed skal forlænges, falder Juli Kvartal og dermed en ny Høst,

som efter al Sandsynlighed vil betyde høje Priser paa Korn, det vil sige gunstigere Vilkaar for det store Landbrug.

Jeg tror derfor, man kan sige, at det rent sagligt set er vel begrundet, naar der i Lovforslaget er taget Sigte paa, at det mindre Landbrug stilles gunstigere end før, ved den Ændring i Kriseloven, her er foreslaaet, fordi Forholdene i Dag er anderledes, end de var i Oktober, da Loven blev vedtaget. Jeg finder det derfor rimeligt, at Maksimumsgrænsen, der i Loven var sat ved 2 000 Kr., sættes ned.

Jeg finder ogsaa den Bestemmelse rimelig om, at Folk med forholdsvis gode Indkomster og store Formuer ikke skal kunne modtage Krisehjælp. Hvis man skulde tro, hvad der staar i Venstres Blade — men det skal man da heldigvis ikke —, maatte man faa det Indtryk, at Krisehjælpen i væsentlig Grad er blevet tildelt Landmænd med store Indkomster. Der er fremdraget en Mængde Eksempler paa, at Landmænd med meget betydelige Indkomster har modtaget Krisehjælp. Jeg ved, at der findes enkelte Tilfælde af den Art. Mange af dem beror paa, at Landmænd, hvis Regnskabsaar er sluttet, før Priserne paa Landbrugsvarer faldt, har haft en Indkomst — den, der altsaa laa til Grund for Beregningen af vedkommendes Krisehjælp —, som har bevirket, at det saa grelt ud for det Aar, det drejede sig om. Men væsentligt stammer de store Indtægter for de Landmænds Vedkommende, der har faaet Krisehjælp, fra andet Erhverv, som ikke vedrører selve Landbruget.

For at undgaa at saadanne faar Krisehjælp, er der her indsat en Bestemmelse om en Indtægtsgrænse og en Formuegrænse. Om disse Grænser skal ligge ved nøjagtigt de Beløb, her er nævnt, anser jeg ikke for afgørende. Jeg mener, at man kan tale om, hvorvidt Grænsen burde flyttes lidt højere op. Det betyder økonomisk heller ikke saa forfærdeligt meget, om Grænsen sættes ved 2 500 Kr. eller lidt højere for Indkomstens Vedkommende, og jeg er enig i, at der bør sættes en Grænse for at undgaa de enkelte Tilfælde, som jo ikke betyder saa meget, men kan give Anledning til Kritik — en Anledning, som udnyttedes fra anden Side i allerhøjeste Grad.

Ved at nedsætte Maksimumsgrænsen og ved at fastsætte en maksimal Grænse for Indkomst og Formue for deres Vedkommende, der skal have Del i Krisehjælpen, vil det være muligt at skaffe Beløb til Veje, indenfor den angivne Ramme, saa at Ejere af Brug under 8 000 Kr.s